

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Moritz Netenjakob

MACH MAN

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

PARTEA ÎNTÂI

1

– Da, vă rog! Ce ați dori?!

Stewardesa mi-a interpretat greșit privirea. Eu nu voiam decât să flirtez. Iar ea crezuse că doream să comand ceva. Așa pățesc mereu. De ce nu s-a mulțumit să-mi răspundă la zâmbet? Altora le reușește perfect: ei zâmbesc, iar stewardesa le răspunde tot cu un zâmbet. Trebuie să existe o diferență între privirea care spune vreau-să-vă-curtez și cealaltă, vreau-să-comand-ceva. Și teoria relativității am reușit să o înțeleg, până la un punct, în schimb asta...

– Ei, ce s-a întâmplat? Vreți să comandați ceva?

– A, da, ăăă, o cola, vă rog!

– Nu-i inclusă în prețul biletului.

– Nicio problemă.

Bineînțeles că nu mi-era sete deloc. Dimpotrivă, ar fi trebuit să mă duc la toaletă. Însă ar fi sunat stupid să-i zic: „Scuze, eu de fapt încercam zadarnic să vă fac ochi dulci.”

Dacă aș adună grămadă banii cheltuiți pe toate băuturile comandate de-a lungul anilor din cauza flirturilor ratate, mi-aș putea cumpăra o casă.

Nici studenta aceea atrăgătoare care a făcut check-in-ul chiar în fața mea nu a primit locul de lângă mine, pe care

s-a instalat tipul de cincizeci de ani, de la Deutsche Vermögensberatung¹, care mirosea a amestec de parfum Cool Water cu tutun stătut. Probabil că există un ordin de serviciu secret la toate companiile de transport aerian: nu care cumva să plasați o doamnă atrăgătoare lângă Daniel Hagenberger.

Nu că mi-ar păsa cine știe ce. Și un consultant de asigurări ușor ciupit, care ascultă James Blunt pe iPod, poate să aibă latura lui agreabilă. Dar m-aș fi bucurat mult mai mult de vecinătatea studentei. Poate comentariul meu sună ca și cum aș fi vreun pățimaș nestăpânit, dar nu-i cazul. Doar că nu am mai făcut amor de ceva timp și, așa cum se întâmplă în situația asta, mai devreme sau mai târziu, vreau să spun că, din punct de vedere hormonal... OK, *sunt* un pățimaș. Dar nu fac parte din specia de primitivi care dau năvală în viața femeilor. Eu le respect. Problema este că *ele* nu mă respectă pe mine.

– Ați dori să cumpărați ceva din shopul nostru, scutit de taxe?

Iată marea mea șansă: cumpărăturile duty-free. Pot scoate din mânecă ultimul atu: umorul! Garantat, nimeni nu-mi rezistă când îl imit pe Reiner Calmund²...

– Da, mărfurile scutite de vamă sunt nemaipomenit de convenabile, niși n-ari rost să mai discutăm, chiar ieri vorbeam despre asta cu Ruddy Völler...

Stewardesa m-a măsurat iritată, dar a continuat, în cel mai profesionist stil:

– Astăzi avem o ofertă de la Yves Saint Laurent.

– Yff Sankt Loräng? Nu joacă la Olympick Lyon?!

¹ Firmă germană de consultanță financiară, specializată în asigurări (n. tr.).

² Cunoscut manager al unor echipe de fotbal, moderator TV și autor de cărți din Germania (n. tr.).

În privirile stewardesei nu se mai citea iritare, ci de-a dreptul antipatie.

Ce să spun. Când dă un anunț, orice „inimă singuratică” mizează în primul rând pe umor. În realitate însă, cu umorul nu poți să ajungi prea departe. Dar este adevărat că formula sună „bărbat cu simțul umorului” și nu „un tip care îl imită pe Reiner Calmund și cumpără un Boeing din pluș de la shopul avionului”.

Ei bine, da, am cumpărat un Boeing din pluș. Și probabil că stewardesa și-a închipuit că are de-a face cu un gay. Dar n-am vrut să iau și Cool Water, care mi-ar fi adus aminte de vecinul de la firma de asigurări. Și oricum nu m-am simțit mai prost decât puțin mai devreme, când s-a amânat decolarea pentru că uitasem să-mi iau sprayul antiastmatic din geanta pusă în compartimentul de bagaje. Sunt sigur că stewardesa mă plasase încă de atunci la coada listei ei de preferințe masculine.

Stai puțin... Nu cumva se uită drept la mine în poală?! Aha, verifică centurile de siguranță, intrăm într-o zonă de turbulențe. Exact acum, când cele cinci cola băute între timp începuseră să își facă de cap în vezică. Din fericire, îmi venea să și vomit din pricina zgâlțâielilor de afară, așa că nu mă mai puteam gândi la nimic altceva.

Am scos repede punga special pregătită, pe care apărea textul: „Vă mulțumim pentru critică” – ha, ha, ce original. Ca să nu lungim vorba: combinația de Cool Water și tutun s-a îmbogățit cu mixul de cola și acid gastric. Tot era bine că îmi mai scăzuse presiunea din vezică. Iar tipul de la Deutsche Vermögensberatung era atât de bine integrat în atmosfera de concediu, grație șampaniei și coniacului, încât n-a avut nicio tresărire. M-a sfătuit doar să trimit factura de la curățătorie pentru pantalonii lui firmei mele de asigurări. Prin urmare, am încheiat o asigurare de

răspundere civilă la AachenMünchener încă înainte să mă dau jos din avion.

Deși nu mai aveam nicio speranță, zborul meu s-a încheiat cu happy end! Imediat după aterizare, m-am trezit în brațele stewardesei, care mă mângâia tandru pe obraji... Categorical nu aș fi dat o asemenea lovitură dacă nu aș fi leșinat în timpul aterizării. Până și crizele de panică au micul lor avantaj.

Lângă banda de recuperare a bagajului m-a cuprins ca de obicei teama că, dintr-o confuzie regretabilă, valiza mea a ajuns în Columbia, unde personalul corupt de pe aeroport a schimbat-o pe o priză de cocaină... Vedeam în fața ochilor un teenager columbian defilând în hainele mele prin Bogota... De tot plânsul – mai cu seamă că acolo, în slum, trebuie să existe prea puțini fani ai lui 1. FC Köln, care să aprecieze imprimeul de pe tricoul meu: „Mai bine să ai o soră la bordel decât un frate la Bayer Leverkusen“.

Când valiza și-a făcut în sfârșit apariția pe bandă, cuprins de o bucurie fără margini, am consimțit, după ce mă apăsasem cu succes tot zborul, să închei asigurarea medicală pentru străinătate oferită de tipul de la Deutsche Vermögensberatung, care abia mai lega două vorbe. Însă mi s-a părut o investiție înțeleaptă, spre deosebire de cele cinci cola, Boeing-ul de pluș și cea de-a doua asigurare de răspundere civilă (chiar înainte de leșin, mi-am adus aminte că mai aveam una, la ARAG). Cel puțin așa am crezut atunci.

2

Două săptămâni într-un hotel de cinci stele, la ofertă specială, în Antalya: cameră de top, balcon însorit, la stânga

mare fără sfârșit, la dreapta crestele maiestuoase ale Munților Taurus – dacă televizorul din cameră n-ar transmite „Zwei bei Kallwass“¹, ai putea crede că ai ajuns în paradis.

Am oprit aparatul, deși în calitatea mea de fiu al unui profesor de lingvistică și literatură ar trebui să fiu interesat de îmbogățirea limbii cu neologisme mirobolante, „bunăciune“ sau „pisi“.

Am coborât la piscină să mă întâlnesc cu Mark, cel mai bun prieten al meu, care lucra ca animator aici, la Rixa Diva Hotel, unde mă convinsese să vin în concediu.

– Mark, golanule, ei! Mă sperii cu totul când îți văd moaca!

– Ei! Daniel, pilangiu bătrân, tot panicat ai rămas? Cu femeile cum stai?

Trebuie să vă spun că de câte ori ne întâlnim, Mark și cu mine vorbim ca Udo Lindenberg. De ce, nu știm nici noi prea bine. Un ritual, o glumă, o marotă – habar n-am. Bărbații au obiceiul ăsta. În Bronx, rapperii bat palma minute în șir și li se pare supercool – Mark și cu mine îl imităm pe Udo Lindenberg. Care-i diferența? De acord, fetele clatină din cap când ne văd pe noi, în schimb rapperilor li se aruncă în brațe – doar atât!

Nici nu mai țin minte de când facem asta, dar, după ce am urmărit împreună etapa preliminară a concursului Eurovision din 2005, obiceiul a devenit compulsiv în ce ne privește. Udo Lindenberg își făcuse apariția pe scenă ținând în mână un pistol cu țeava făcută nod și i se adresease lui Reinhold Beckmann: „Fără panică, asta-i o armă a păcii... Iar dacă iau premiul cel mare, plec în America și le zic: Ei, Georgyboy! E contra războiului – calde salutări din Germania.“

¹ „Doi la Kallwass“, serial transmis de Sat.1, în care psihologul Angelika Kallwass rezolvă certurile a câte două persoane venite să-i ceară asistența (n. tr.).

Am râs amândoi cu lacrimi și de atunci ne-am obișnuit să vorbim ca Udo Lindenberg.

– Ei! Cum a fost zborul, bătrâne cavalier, vreun motiv de panică?

– A fost *easy*, dübndüdüüü...

Imitându-l pe Udo Lindenberg, ne vine mai ușor să deviem de la realitate, după cum se vede. Oricum, cât pot valora poveștile despre grețuri, leșinuri și asigurări inutile față de un „dübndüdüüü“ abia șoptit?! Dar după cinci minute revenim de obicei la tonul nostru normal.

– Și? Cum îți merge?

– Excelent. Pe bune. Și ție?

– Tot excelent.

– Și altfel?

– Da, pe bune. Totul la superlativ.

– Grozav.

Doar n-am afirmat că am fi mai cinstiți când revenim la normal. Din păcate, trebuie să recunosc că în privința asta noi doi corespundem aproape sută la sută clișeului masculin. Ceea ce nu înseamnă că nu ne dăm frâu liber emoțiilor, când este cazul...

– Ai văzut meciul cu Wolfsburg, de sâmbătă?! Nu e adevărat!

– De ce ne-o fi pedepsit soarta cu asemenea echipă?

Asta-i situația. Suntem amândoi fani ai lui 1. FC Köln. Eu sunt convins că trebuie să ne spălăm niște păcate, că de vină e karma. Ajunși în acest punct, de regulă trecem printr-o scurtă fază când îl imităm pe Franz Beckenbauer.

– Mde, păi ce să zic, sigur, Christoph Daum a renunțat să mai tragă pe nas și de-asta l-a părăsit toată puterea, toată energia...

– Mde, bine... ăăă, e clar.

Oricum, e mai amuzant decât să vorbim deschis despre ce ne frământă. Atunci ar trebui să-i spun că nu mi-am

revenit deloc după ultima ratare amoroasă și că mă străduiesc să-mi tratez singurătatea cu mărunte aventuri erotice, fără nici un succes, pentru că ori rămân mut în fața femeilor, ori mă mulțumesc să le comand ceva de băut. Ceea ce nu prea are darul să însuflețească atmosfera. Iar Mark ar trebui să-mi spună la rândul lui că este la capătul răbdării din cauza colegilor turci, animatori și ei, care nu iartă nicio turistă germană, în vreme ce el se străduiește zadarnic de la începutul sezonului.

Cinstit vorbind, e greu de înghițit: turcii se pricep mult mai bine să flirteze. Când eu ajung la a treia cola, ei sunt de mult cu chelnerița în brațe. Habar n-am cum reușesc.

Mă instalasem în barul de lângă bazin, alături de Mark, savurând în tăcere cel dintâi pahar de Piña Colada din concediul meu ultra-all-inclusive și mă întrebam dacă turcii își făceau vreodată cel mai mic calcul înainte de a porni asaltul asupra unei doamne, când am avut senzația că visez: ba nu, era din carne și oase. Părul lung, șaten, ochii mari și negri, ca mărgelele, gura mică și dulce și un corp cu care s-ar mândri orice manechin. Într-un cuvânt: femeia visurilor. Eram atât de tulburat, încât m-am grăbit să îi dezvălui lui Mark ce mi se petrecea în suflet:

– Ei, e de panică! Te dă pe spate.

– Aylin?! O, da. Dar trebuie s-o uiți.

– De ce?

– Nici nu contează de ce. Uită de ea și gata.

În regulă. Pe hard-ul meu nu exista oricum niciun program prevăzut pentru relații cu domnișoare ca Aylin. Eu am crescut în anii șaptezeci, în epoca mișcării feministe. Părinții m-au educat în respectul pentru femei. Ceea ce mi-a fost de mare folos, de când mă știu, la petreceri: în vreme ce fetele se lăsau pipăite de băieții din gașcă prin toate cotloanele, eu le arătam întreaga mea considerație... În definitiv, trebuia să existe și cineva care să culegă ce rămâne.

Aylin tocmai se apropia de noi. Inima mi-a luat-o razna și gura mi s-a uscat pe loc. Timpul și-a pierdut dimensiunea, iar în mintea mea au năvălit cohorte de gânduri perfect inutile, din care aș dori să semnalez aici doar o mică parte:

- Sunt încheiat la șliț?
- Trebuie să mă pun repede în dreptul unui zid alb, ca să nu se vadă că sunt palid ca brânza.
- Acum n-am voie să-l imit pe Reiner Calmund.
- De fapt, nu sunt chiar atât de alb. Antebrațele se apropie de un bej-deschis.
- Primele zece secunde sunt cele mai importante. Atunci se hotărăște totul.
- Din clipa asta, adio cremă cu factor de protecție 50! Ne mulțumim cu 10.
- Doamne, cât e de frumoasă.
- N-ar trebui să reduc totul doar la cum arată.
- Prostule, până acum nu știi decât cum arată.
- OK, poate e mai bine cu factor de protecție 20 și să petrec mai mult timp în aer liber.
- E categoric interzis să nu îmi stăvilesc gândurile, s-ar fi văzut imediat prin pantalonii de in!
- Trebuie să mă gândesc la ceva neerotic... la fotbal. Dacă există Internet, pot să văd live meciul dintre Köln și Eintracht Frankfurt.
- Stai, nu cumva ai luat-o razna?! Întâlnești femeia absolută și tu îți faci griji pentru trupa aia de ciușteți!

Cam în aceeași clipă, Aylin i s-a adresat lui Mark.

– Mark, acum se face ora patru, trebuie să montăm porțile de polo.

– OK. Apropo, el e prietenul meu, venit două săptămâni în vacanță... Daniel, Aylin.

– Salut, Daniel. Mă bucur.

Mi-a întins mâna. Eu i-am răspuns. Trebuia să zic ceva. Ceva inteligent. Inteligent și spiritual. Poate un citat din filozofie? Nu, mai bine un produs original. Dar neapărat scilpitor. Să țină minte și peste ani.

– Bună.

Mda, probabil că „bună” nu a fost soluția perfectă, însă oricum... mai abilă, dacă mă gândesc ce-am pățit la balul de bacalaureat, când am vrut să o cuceresc pe frumoasa Gaby Haas și m-am ales cu trei ore de conversație cu o urâtanie, prietenă cu ea, despre regimul militar din Nicaragua... Atunci mi-a venit ideea că ar fi fost timpul să-i eliberez mâna lui Aylin. M-a trecut un val de căldură și, după o secundă, i-am dat drumul. Aylin mi-a adresat un zâmbet scurt și a dispărut. Eram îndrăgostit. Știam că sună ridicol. O cunoșteam de nici o jumătate de minut. Nu putea fi decât o reacție chimică provocată de un val de hormoni. Bineînțeles. Mi se întâmplase de multe ori: hormonii îmi intrau brusc în agitație, apoi se potoleau la loc. Dar de data asta simțeam că e altfel. Și nu puteam spune de ce.

3

A doua zi de dimineață mă aflu pe terasa însorită de la Rixa Diva, cu o farfurie de omletă cu brânză de oaie și o ceașcă de ceai turcesc în față. La doar o sută de metri de mine, primii surferi se pregăteau să se avânte pe valuri. Surfingul are un efect teribil asupra femeilor. Când te pricepi. Prima și singura mea tentativă a rămas de poveste, grație camerei video aflate în mâna lui Mark: episodul s-a transmis la o emisiune TV specializată în evenimente comic-nefericite.

Dar în clipa aceea nu mă interesau surferii. Ci doar Aylin. Dacă apărea, aveam toate șansele să pornesc o conversație lejeră, de genul: „Bună! Ți-aduci aminte? Eu sunt

tipul care ieri ți-a zis «bună», – „Cum să nu, toată noaptea la asta am visat. Știi, felul în care ai spus-o m-a răscolit, pur și simplu. Încă nu m-a salutat nimeni, niciodată până acum, atât de subtil, de nuanțat și de emoționant... Nu a fost un «bună» cum auzi în fiecare zi, ci un «bună» care țintește foarte departe. Care nu lasă nicio întrebare fără răspuns și pătrunde până în abisul sufletului unei femei...”

Apariția lui Mark a pus capăt reveriilor mele.

– Dübndüdüüü...

– Ei, bătrâne cavaler, cum ai petrecut noaptea, vreo panică, oarece?

– Excepțional!

După alte 7 minute și 23 de secunde în stil Lindenberg, am atacat în sfârșit subiectul: Aylin.

– Vreau să știi, care-i problema? De ce s-o uit? E lesbi? Suferă de vreo boală incurabilă?

– Nu. E turcoaică și are un frate.

– Oh, putea fi și mai rău.

– Așa crezi?! Ce putea fi mai rău?

– Să aibă doi frați, spre exemplu.

Mark mi-a povestit că Aylin era angajată la hotel ca animatoare pentru copii. Dar familia ei locuia la Köln. Köln – să mai spui că nu există o soartă!

– Visează tu cât poți! Jumătate de hotel a încercat să se apropie de Aylin. E limpede ca lumina zilei, nimeni nu a avut nicio șansă. Până și turcii au fost refuzați. În afară de asta... tu... adică...

– Da?

– Da, ce voiam să zic este că, ăăă... tu...

– Adică, după părerea ta, eu nu sunt genul de bărbat cu care o femeie ca Aylin ar porni la drum?!

– Nu, că... ăăă... dübndüdüüü...

Niciodată conversațiile noastre nu se apropiaseră mai mult de teritoriile private. Iar în esență mi-era cât se poate

de clar ce dorea să-mi transmită Mark: o echipă din județeană nu se putea califica în Champions League. Știa ce spune, incontestabil. Nu aveam nicio umbră de șansă – și atunci, la ce bun să-mi caut suferința?! Partea frumoasă este că degeaba înțelege limpede și rațional cam cum stai – cu prima ocazie te arunci din nou cu capul înainte, ca să mai demonstrezi încă o dată că inteligența e bună doar la rezolvat sudoku, la reparat lifturi și la descoperit bomba atomică.

Prin urmare, după câteva minute am pornit într-o scurtă și întâmplătoare plimbare în jurul bazinului pentru copii, unde Aylin forma două echipe pentru meciul de polo. Of! Cine reușește să arate devastator până și într-un tricou decolorat de membru în echipa de animatori Rixa Diva nu poate fi eclipsat de nimeni și de nimic. Și ce zâmbet! Zâmbetul ei era, fără îndoială, tot ce putea fi mai fermecător pe lume. Era tot ce mi-aș fi putut dori și aș fi fost fericit să-l privesc cât era ziua de lungă. Oricum, senzualitatea era la mare preț. Și cum se purta cu cei mici... cu câtă afecțiune! Și în germană, și în engleză. Iar eu... pleosc! Nu mi-am dat seama că înainte de bazinul copiilor mai exista și un *whirlpool* – din fericire, șocul căderii a fost atenuat de coapsa unei doamne de cel puțin o sută de kilograme, în jur de șaptezeci de ani, într-un costum de baie cu flori roșii și verzi. După cum se vede, grăsimea nu dăunează întotdeauna sănătății. Dacă femeia nu s-ar fi apucat să țipe isteric, din cauză că aterizasem cu nasul exact în sutienul ei, Aylin nici n-ar fi băgat de seamă micul dezastru. Așa însă, m-a văzut ieșind din bazin cu hainele șiroind, urmărit de vorbe grele, în rusește – și mi-a zâmbit. Nu, nu drăgăstos, ci ca și cum ar fi dat cu ochii de Donald Duck. În timp ce eu eram cuprins de un nou val de căldură – pentru că iar ni se întâlniseră privirile preț de o secundă – mi-am dat seama că îmi pierdusem cheia de la cameră în apă.

– *Excuse me, I have lost my, ăăă, room-key in the whirlpool.*

După ce reacție mâniaoasă și confuză avea, era clar că rusoaica nu pricepea o boabă de engleză. Iar cheia mea scліpea printre bulele din bazin, exact între picioarele ei. Nemaipomenit, probabil că era soție de petrolist, miliardar din Kazahstan, care imediat ce ar fi prins de veste că îmi găsisem ceva de căutat între picioarele Olgăi lui ar fi ordonat să mi se ia gâtul.

Trebuia să o scot la capăt cumva. Prin urmare, am coborât la loc în bazin și, pentru început, m-am tras lângă celălalt perete, ca să nu atrag atenția. Am zâmbit spre Olga, în chip de scuză. Iar ea s-a destins. Apoi am încercat, cât mai discret cu putință, să trag ușor cheia cu piciorul drept. Din păcate, perspectiva fiind puțin deformată de curenții de bule, am atins ceva moale. Ochii rusoaicei s-au căscat înfricoșător. Și iarăși timpul s-a dilatat, lăsând loc unui roi de gânduri...

- Rahat! Dacă pe vremuri o fi fost aruncătoare de greutate, sunt pierdut!
- Oare cum s-o zice în rusă: „Așteptați o clipă! Înainte să-mi suciți gâtul, aș mai vrea să aflu cum s-a terminat meciul lui 1. FC Köln“?
- De ce orice rusoaică mă duce cu gândul la aruncarea cu greutatea? Nu-i decât un clișeu stupid.
- Până în momentul de față m-am preocupat prea puțin de literatura rusă.
- Ei și? Nu-i decât un alt clișeu ordinar! Când ești la un pas de moarte, nu-i obligatoriu să te treacă cine știe ce gânduri sofisticate, filozofice, fir-ar să fie!
- Aș face bine să-mi retrag piciorul...

Slavă Domnului, rusoaica nu părea chiar atât de furioasă. Uf, mai scăpasem o dată. Avea un aer destul de împăciuitor.

Puțin *prea* împăciuitor. O, nu! Interpretase greșit! Și încerca să mă sărute. S-a năpustit asupra mea cu cele o sută de kilograme și m-a scufundat în apă, unde m-am ales cu o doză concentrată de bule, drept în nas. S-a stârnit o învâlmășeală, interpretată de rusoaică drept preludiu amoros, percepută de mine drept luptă pentru supraviețuire. Devenea tot mai sălbatică. M-am folosit de scurtul răgaz cât a încercat să-și dea jos de pe un umăr breteaua costumului ei înflorat ca să mă refugiez, cu ultimele puteri, înainte de a muri asfixiat, pe marginea bazinului. Cu coada ochiului mă uitam la Aylin. Încercam să păstrez pe cât posibil o ținută bărbătească – relativ dificil, așa plin de vânătăi, abia respirând, cu apa scurgându-mi-se din nas, urmărit de privirile unei rusoaice de șaptezeci de ani și o sută de kile, care îmi zâmbea frivol din piscină fluturând în mână cheia camerei mele.

Aylin s-a apropiat. Da, era momentul perfect pentru o întâlnire romantică: din cauza durerilor și de frica rusoaicei îmi trecuse orice urmă de trac.

– Bună, Aylin. Nu-ți face griji, doamna este antrenora mea de wrestling.

Aylin râdea. Am dat lovitura! Am făcut-o să râdă. Doamne, ce surâs suav. Fermecător. Simțeam cum mă topesc.

– Să te duc la medic?

– Nu, nu, nu-i nimic grav.

Cine m-o fi împins să zic una ca asta? Aș fi putut să joc scena lebedei pe moarte, să mă las susținut de ea (și să o ating!) și eventual să legăm o conversație. Însă eu am pornit spre pool bar, străduindu-mă să merg drept – deși simțeam că mă prăbușesc la fiecare pas. Arătam probabil ca o rață cu osteoporoză, lipăind pe un pat cu cuie.

În vreme ce Aylin se întorsese la copiii ei, pe mine mă frământa un gând: „Și rusoaica! Ce mă fac cu ea?“ Asta mai lipsea, un acces de compasiune. Poate că își pierduse bărbatul